

Pervertirea istoriei și spiritualitatea modernă

10 aprilie 2005

Gili Cârstea

Un comentariu despre interesul pentru pontiful de la Vatican stârnit de funeraliile papei Ioan-Paul al II-lea

Deși adorarea pentru fostul suveran de la Vatican pare a fi mai mult un exercițiu emoțional, două mari realizări ale pontificatului său atrag atenția și justifică declarația îndrăzneată că omenirea nu a mai avut parte de o asemenea personalitate benefică de la Hristos încoace. Este vorba de prăbușirea comunismului în Europa de est și de efortul plin de succes în domeniul ecumenismului. Ciudată combinație, deși se dovedește de succes pentru necunosători.

Să aruncăm o privire asupra acestor două realizări aplaudate de lumea întreagă și să vedem dacă ele contribuie sau nu la binele lumii civilizate și pot fi alăturate scopurilor lui Dumnezeu pentru familia omenească.

Înainte însă ar trebui remarcată opinia unui comentator de la un prestigios post de radio european, care se întreba cum este posibil un asemenea interes pentru suveranul unei biserici, deși locașurile de cult ale aceleiași biserici sunt goale săptămână de săptămână. Cum se explică isteria colectivă care a lovit brusc întreaga planetă, deși religia și moralitatea papei nu par să aibă vreun efect asupra societății în general? Răspunsul la aceste întrebări se află tocmai în argumentele pentru care fostul suveran pontif a devenit eroul modern al națiunilor și religiilor lumii.

Succesul politic

Omenirea aplaudă pe acest papă polonez pentru rolul major pe care l-a jucat în prăbușirea comunismului. Puțini cunosc însă metodele folosite pentru realizarea acestui măreț scop. În spatele pelerinei de cardinal a operat de cele mai multe ori amenințarea pumnalului, atunci când promisiunile pungii cu galbeni nu au avut

efect. Statele europene din spatele cortinei de fier nu au fost convinse să renunțe la comunism de dragul frumoasei și atrăgătoare religii catolice. Regimurile totalitare din aceste țări s-au prăbușit deoarece au rămas brusc fără sprijinul biruitoarei armate sovietice și fără ajutorul de nădejde al atotprezentului KGB. Se poate spune că adevăratul autor al prăbușirii comunismului a fost Dl. Glasnost, care avea interese superioare în această operațiune. Astăzi Mihail Gorbaciov și forumul său se află pe lista celor mai vehemenți globaliști, desigur, tot pentru binele omenirii. Sigur că Vaticanul, Comitetul Central de la Moscova și serviciile lor secrete au lucrat împreună, dar operațiunea a fost una pur politică și nu a fost nicidecum rezultatul unei deșteptări spirituale sau religioase a popoarelor din țările comuniste.

De remarcat este faptul că în țările unde existau trupe sovietice, revoluția a fost “de catifea,” adică nu au fost necesare operațiuni în forță și vărsare de sânge. Pur și simplu regimul a abandonat puterea, deși oricine înțelege că nu au abandonat-o de drag sau impresionați de spiritualitatea nouă a națiunii lor. Spre deosebire de România, unde lipsa acestor trupe a necesitat operațiuni mai complicate, cu vărsări de sânge și “teroriști” care să motiveze mânia națională adormită. Chiar în acest caz, operațiunea nu s-a desfășurat fără ajutor “frățesc,” bunul globalist de la răsărit făcându-ne cadou câteva sute de “turiști” foarte speciali, care au dat o mână de ajutor neprețuită revoluției române.

Implicarea scaunului pontifical în căderea comunismului a fost exclusiv în domeniul politic și militar. Spre deosebire de lucrarea lui Hristos și a ucenicilor Săi, care au cucerit inimile oamenilor cu principiile neprihănirii, prin jertfă, toți fiind declarați eretici în timpul lor și măcelăriți. Iar ei au mers la moarte “ca un miel pe care-l duci la tăiere.”

Discrepanțele sunt majore.

Succesul religios

Un alt motiv pentru popularitatea de care se bucură fostul suveran pontif este succesul său remarcabil în stimularea și realizarea unui cadru propice dialogului inter-confesional. Aici eforturile au fost imense. Deși Biserica Romano-Catolică nu este membră a Consiliului Ecumenic al Bisericilor, prezența cardinalilor și episcopilor catolici în comisiile acestui for mondial este cea mai activă, de cele mai multe ori determinantă.

De ce nu acceptă BRC să devină membră în Consiliul Ecumenic, dacă scopurile ei sunt ecumenice și nu se sfiește să declare public acest lucru? Simplu, pentru că BRC dorește un altfel de ecumenism. Calitatea de membru în CEB presupune egalitate cu celelalte biserici membre, lucru inacceptabil pentru Vatican și planurile lui de supraștie politică și religioasă. Biserica ridicată pe Piatra apostolică nu este o biserică oarecare, ea este BISERICA, una, sfântă și apostolică, universală și de neînlocuit. Ea nu își poate pierde identitatea alăturându-se unor

entități pe care le declară a fi „frați separați” și pe care speră să le convingă, mai curând sau mai târziu, să se întoarcă „acasă.”

Noul ecumenism al Vaticanului sună frumos la urechile gloatei, amestecată de idealul înalt al unității trupului lui Hristos. Conciliul Vatican II este o foarte reușită operațiune de imagine pentru atragerea protestanților la biserica-mamă. Gata cu vrăjmășia și conflictul teologic din creștinism. Erorile trecutului sunt recunoscute și regretate. Sfântul scaun este deschis dialogului frățesc cu toate religiile lumii, pentru pacea și bunăstarea socială a omenirii. Numai că sfântul scaun și Vatican II nu au repudiat deciziile Conciliului din Trent. Ecumenismul marca Vatican urmărește aducerea ereticilor-actualmente-frați-separați înapoi în BRC. Sutele de întâlniri cu teologii altor biserici nu urmăresc decât obținerea unei declarații comune pe o bază minimă de acord, fără ca dogmele fundamentale ale bisericii să fie afectate în vreun fel. Așa s-a întâmplat cu înțelegerea dintre catolici și luterani cu privire la doctrina îndreptăririi prin credință. S-a semnat un acord că cele două biserici văd la fel și predică împreună doctrina, deși produsul final este cât se poate de departe de poziția lui Martin Luther și a reformatorilor, și fără să afecteze în vreun fel credința catolică. Actul semnat nu afectează statutul BRC, dar obligă pe luterani să recunoască faptul că BRC predică evanghelia curată și slujește lui Hristos după Scriptură. Ceea ce este, într-un sens, întinderea mâinii frățești peste prăpastie fără ca prăpastia să fie eliminată.

În spatele cortinei

Aplauzele prelungite din Piața Sf. Petru, un omagiu adus acestui papă modern, și emoția globală transmisă prin mijloace moderne, plus delegațiile oficiale la cel mai înalt nivel, au făcut din funeraliile pontifului roman un eveniment major al secolului 21. Mulțimea de tineri veniți de pe tot globul este atrasă de modernismul, neobișnuit pentru un lider religios, al defunctului papă. Comentatorii de televiziune au remarcat cu vădită satisfacție libertatea cu care papa s-a mișcat în lumea noastră modernă, interesul lui pentru folosirea tehnicilor moderne de comunicare, de transport, interesul lui pentru lumea sportului, artei, respectul pentru cultura oricărei minorități și chiar accesul lui la tehnologia informației. Cineva chiar sublinia că papa știe să folosească și folosește poșta electronică. Da, a fost un papă modern și prezent în realitatea unei lumi moderne.

Numai că milioanele de pelerini care omagiau pe decedat în Piața Sf. Petru nu s-au întrebat deloc din ce cauză generația noastră se poate bucura de avantajele civilizației în care se desfășoară. Unii dintre cei prezenți acolo se făceau că uită, dar cei mai mulți chiar nu știau că eroul care ar trebui ovaționat pentru ceea ce este astăzi lumea nu este suveranul pontif, ci un german care a murit hăituit, blamat de Biserica Romano-Catolică și declarat eretic: Martin Luther.

Fără el, lumea ar fi trăit și astăzi în feudalism, așa cum a trăit sute de ani sub domnia tiranică a bisericii din evul mediu. Renașterea și transformarea rapidă a civilizației au fost posibile doar datorită Reformațiunii Protestante al cărei campion a fost Luther. Faimoasele lui teze au declanșat o revoluție spirituală în Europa fără precedent în istorie. Popoarele, descătușate de tirania preoțească, având Scriptura în mână și o cale fără intermediari către lumina adevărului, au înflorit spontan, punând bazele civilizației moderne pe care o cunoaștem. La fel s-a întâmplat cu civilizația americană. Fugind de tirania regatului controlat de biserică din țările lor, coloniștii noului continent au dorit să pună bazele unei societăți fără rege și unei biserici fără papă, așa cum înțeleseră ei protestantismul. Au ridicat cea mai prosperă civilizație, în cel mai scurt timp posibil.

Dacă milioanele de pelerini ar fi cunoscut, nu adevărul divin despre marea controversă, ci doar adevărul istoric, probabil ar fi scandat fără întrerupere numele lui Martin Luther și ar fi cerut pentru el santo subito. Din punctul de vedere al civilizației moderne, Luther este cel mai proeminent personaj al lumii după Hristos, marele binefăcător și părintele societății europene moderne. Datorită revoluției spirituale pe care a declanșat-o el, țările Europei au scăpat de tirania bisericii, spiritul uman creativ a fost eliberat de bigotism și superstiție, iar lumea a cunoscut o dezvoltare liberă și neîngrădită pe care nici nu o visase posibilă mai bine de o mie de ani.

Sigur, pentru BRC reformațiunea declanșată de Luther a fost un dezastru pe toate planurile. Doctrinile ei au fost puse în discuție și găsite cu mari probleme; sistemul preoțesc a fost văzut în adevărata lui lumină; sfântul scaun a fost demascat ca fiind un intermediar nedorit între om și Dumnezeu. Dar cea mai serioasă lovitură a constituit-o pierderea suveranității politice asupra regilor din țările Europei. Acest lucru nu a putut fi iertat. Luther și urmașii lui au fost declarați eretici, învățătura lor a fost condamnată, iar scaunul pontifical a dat binecuvântarea înființării Societății lui Isus (cunoscută mai mult sub numele de Iezuiți), sub comanda lui Ignatius de Loyola, cu scopul precis de a recâștiga pentru Roma țările pierdute pentru cauza protestantă.

Societatea lui Isus, considerată serviciul secret al Vaticanului, a avut un succes răsunător, dacă astăzi omenirea îl adoră pe papa, dar uită complet pe Luther. Prin mijloace specifice unor asemenea servicii, Europa protestantă este gata să se întoarcă înapoi de unde a plecat, iar Ioan vorbește despre acest fenomen uluitor spunând că „rana de moarte fusese vindecată,” și că lumea întregă a ajuns să urmeze „fiara.” Contra-reformațiunea este aproape realizată, altfel nu exista nici o șansă să vedem trei președinți americani protestanți îngenuncheați în fața papei, chiar și mort, în curtea bisericii Sf. Petru. Ca să nu mai vorbim de țările Europei unite, care nu mai pun absolut nici o problemă sfântului scaun.

Oficiind slujba de înmormântare, cardinalul Ratzinger, un bun german, a omagiat eforturile papei de a aduna rămășițele „trupului lui Hristos” și de a oferi astfel lumii șansa de a construi o civilizație a păcii, credinței și libertății.

Cardinalul Ratzinger, intitulat și Mare Inchizitor pentru Mama-Roma, [1] nu dorește să spună lumii a cui mână se află în spatele războaielor care sfâșie astăzi omenirea, omenire care este îmbiată spre o pace produsă la Vatican. Chiar dacă el și colegii lui tac la acest subiect, lumea va începe curând să afle cu stupeoare că toate conflictele militare ale ultimelor secole au fost produse și susținute de Societatea care a jurat să aducă țările protestante înapoi la picioarele sfântului scaun.

Descoperirea acestor manevre va avea un efect devastator asupra bisericii, iar Ioan vorbește destul de clar despre acest eveniment: „Apele pe care le-ai văzut pe care stă desfrânata sunt noroade, gloate, neamuri și limbi. Cele zece coarne pe care le-ai văzut, și fiara, vor urî pe desfrânată, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca, și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împăratească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu” (Apoc 17:15-17).

Generația noastră electronică, tot mai străină de textul scris, care vede Biblia doar la depunerea jurământului unor demnitari și care aude de Dumnezeu doar din gura unor preoți în talk-show-urile la modă, este pregătită pentru revenirea la tirania în numele lui Dumnezeu și pentru o societate feudală. O societate feudală high-tech, este adevărat.

Mai mult ca niciodată lumea are nevoie de un nou Luther, care să pună din nou în mâinile oamenilor Scriptura, acea Scriptură care descoperă neprihănirea lui Hristos, care descoperă credința lui Isus, aflată în contrast marcant cu spiritualitatea lumii noastre. Tragedia însă este că poporul care ar fi trebuit să facă lucrarea lui Luther are el însuși nevoie de un al treilea Ilie care să-l trezească la sensul datoriei lui.

“Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus Hristos.”

[1] vezi www.ratzingerfanclub.com (Cardinalul Joseph Ratzinger este numit și Panzerkardinal pentru îndârjirea cu care apără sfânta credință).
